

harde deltaget i en Expedition, som stillede ganske overordentlige Krav i Henseende til at kunne udbholde Strabadser. Sygdommen brød da frem; den var vedligeholdt sig hos ham siden den Tid; den var Aarsag til, at han fik sin Afsted. Han søgte om Invalideunderstøttelse, men den blev ham fra Administrationens Side negtet paa den samme Motivering, som netop de ærede Forespørgeres Forespørgsel berører, nemlig paa den Indvending, at Aarsagsforbindelsen mellem hans Sygdom og Udførelsen af hans militære Tjeneste ikke var tilstrækkelig konstateret. Denne Sag gik til det kongelige Sundhedskollegiums Erklæring, og Kollegiet erklærede, at Aarsagerne til Epilepsi ere saa forskelligeartede og saa skjulte, at det ikke var Sundhedskollegiet muligt at sige, om denne Epilepsi var fremfaldt ved den vedkommende Patients militære Strabadser eller ikke. Sundhedskollegiet sagde: Det kan gjerne være, det er Tilfældet, det kan ogsaa være, det ikke er Tilfældet, Aarsagsforbindelsen er her problematisk. Ogsaa denne Sag blev paaskjendt af Hof- og Stadsretten her, men med et modsat Udfald af den forrige Sag, nemlig med det Udfald, at Retten ikke antog, at Aarsagsforbindelsen var tilstrækkelig bevist. Den vedkommende Patient blev altsaa i dette Tilfælde ikke kjendt berettiget til at nyde Invaldeforsørgelse. Jeg kunde nævne flere Tilfælde, men jeg skal indskrænke mig til disse. Jeg tror ogsaa, at de Tilfælde, som jeg har fremdraget, ville være stikfede til at belyse, at i saadanne Tilfælde, hvor et Bevis ikke efter Administrationens eller Domstolens Stjøn i tilstrækkelig Grad kan føres for, at den Paagjældendes Svaghed er paadraget ved Udførelse af hans militære Tjenestepligt, maa man i Doerensstemmelse med Loven af 20de November 1876 negte ham Understøttelse, selv om det kan være meget sandsynligt, at hans Svaghed er fremfaldt ved Udførelsen af hans militære Tjenestepligter. Jeg siger altsaa, at, hvorledes man end ser paa Sagen, ere ifølge Udtrykkene i Loven af 20de November 1876 hverken Administrationen eller Domstolene berettigede til at se bort fra, at der føres et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at den Vedkommende har paadraget sig den Stade, hvorom der er Tale, ved Udførelsen af sin militære Tjeneste. Hverken Administrationen eller Domstolene ere berettigede til at sætte noget Andet i Stedet derfor, og navnlig ikke en Sandsynlighed, thi Loven fordrer noget Andet. Jeg tror nu paa den anden Side, at baade Villighed og Retferdighed i høi Grad maa tilsiige, at det bør være tilstrækkeligt, at den, som paafalder Invaldeforsørgelsen, godtgjør, at der er en overveiende Sandsynlighed for, at den Svaghed, som han lider af, er paadraget under Udførelsen af hans militære Tjenestepligter, og at man ikke bør stille Forbringerne saa strengt, at han skal føre et ligefremt Bevis derfor. Det er Forskjellen, og der er en stor Forskel paa at føre et ligefremt Bevis, man

kalde det strengt eller ikke, og kun at fremstafte en Sandsynlighed, selv om den er overveiende stor. Jeg skalde derfor mene, at Loven i Birteligheden trænger til en saadan Forbedring som den, de ærede Medlemmers Forespørgsel antyder, at de ønske, og det vilde være mig høit, om disse Forhandlinger kunde føre til, at Loven af 20de November 1876 modtog et Tillæg, der udtrykte dette. Jeg tror, at der derved vilde afhjælpes en virkelig Mangel i Loven, forudsat, at man i det Hele taget mener, og det er min Anskuelse — jeg tror, at Villighed taler derfor —, at der ikke bør kræves noget egentligt Bevis, men at Sandsynlighed paa det Omraade, Loven omhandler, er tilstrækkelig.

Buff: Den ærede Ordfører udtalte i sit første Foredrag, at denne Sag ikke var nogen Partisag, og det er jeg fuldstændig enig med ham i. Jeg tror ikke, at der er noget Parti her i Rigsdagen, der kan siges at ville modsætte sig denne Sag, men Flertallet er vistnok i det Hele taget enig i, at det vilde være rigtigt, om den omhandlede Lov kunde blive fortolket paa en humanere Maade. Naar det ærede Medlem imidlertid i sin Tale henvisste til de Navne, der staa paa Forespørgselen, da er det ikke fuldkommen rigtigt, at denne er fremkommen fra alle Partier her i Salen, det er jo kun to Partier, der have fremdraget denne Sag, men jeg skal for mit Vedkommende ikke derfor undlade at yde de ærede Forespørgere min sulde Anerkjendelse, fordi de have fremdraget den, ligesom jeg heller ikke overfor tidligere Tilfælde, hvor andre Partier end det, hvortil jeg hører, have fremdraget flige Sager, af den Grund har undladt at være glad ved, at de ere komne frem, eller at ønske dem al muligt Held dermed. Jeg tror, at det med et Par Ord kan siges, hvad det er, der overfor den høitærede Finansminister er Meningen med denne Forespørgsel, og det er, om der ikke baade fra den høitærede Finansministers Side — og vi have jo Bevis for den høitærede Finansministers personlige Sindelag i saa Henseende — og fra Invalidebestyrelsen og i det Hele taget fra alle dem, der have med denne Sag at gjøre, kunde gjøres en humanere Opfattelse gjældende overfor Invaliderne end den, som vi oftere hidtil have set Exemplar paa. Jeg tror, at Hovedpunktet er, at man ønsker en humanere Fortolkning overfor Invaliderne; det er Onstet herom, der har fremfaldt Forespørgselen, og jeg tror, at vi herefter ville faae flere og flere af disse Sager frem. Vel er det saa, at Invalidernes Antal Naar for Naar formindstes, og at Invaliderne fra den første Krig for en stor Del ere gaaede bort; men det er ogsaa Tilfældet, at Mange have faaet mindre Saar i Krigen, som mere vise deres Birtning, naar de ere blevne gamle, end medens de vare unge og raske. Jeg tror, at det er en af Grundene,